

Mariana Michalská

DOVOLENKA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0390-9

Mariana Michalská

DOVOLENKA

Technická spolupráca: Rigo Ladislav, Kitlei Karol

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0390-9

Podakovanie

„Ďakujem Tami Smikovej, Zuzanke Smirovej, môjmu priateľovi, mojim deťom Mirkovi a Carolinke, mojim rodičom a známym a hlavne mojej úžasnej profesorky slovenčiny Beatke Šarlinovej, ktorá to so mnou začala už na strednej. Ďakujem, že ste mi verili a podporovali v tvorbe. Bez Vás by som to nedokázala.“

Ďakujem

I.

Bola to moja prvá dovolenka po niekoľkých rokoch. Síce mám taký pocit, že prvá od posledných školských prázdnin, čo bolo...hmmm...asi pätnásť rokov predtým, ako skončilo moje nevydarené manželstvo. Myslím, keď tak nad tým všetkým teraz uvažujem, že to bola chyba ešte na strednej, keď sme spolu začali chodiť.

Marcel bol typ muža, ktorý vedel zaujať hlavne ženské publikum. Teraz však rozmýšľam, že čím vlastne. Nebol nijako výrazný, skôr obyčajný chlap. Možno ešte ak tým, že v kuse rozprával nejaké hlúposti, na ktorých sa ženy zabávali. Či už v škole alebo na diskotékach, v práci, či na oslavách. Ale inak bol veľmi majetnícky. On mohol flirtovať všade, no nedovolil, aby sa o mňa nejaký muž obtrel čo i len pohľadom...

Niekedy som si hovorila, že je snád' nejaký Arab alebo Moslim, ktorý si žiarlivo stráži svoje ženy.

Lenže keď to prerástlo do fyzického útoku na môjho kolegu v práci, ktorý skončil na ARE a ja bez roboty, uvedomila som si, že je najvyšší čas zbaviť sa ho. On skončil v base za fyzické napadnutie a ja som si zbalila veci a rozhodla sa vypadnúť do „teplých krajín“ načerpať nové sily.

Našťastie moja bývalá práca mi zarobila dosť peňazí na mesačnú dovolenku v slnečnom Chorvátsku, vreckové, aj niečo navyše, takže nemusela som nijako na sebe šetriť. Deti sme nemali, nebolo pre koho... Nie žeby sme nemohli, ale Marcel nechcel. Vraj by nás obmedzovali v aktivitách.... Ale v akých? Veď sme nikam nechodili... Treba šetriť, stále vravel... Ale však komu? Načo? Iba ak do ponožiek, lakomec. Teraz si ich môže strčiť niekam. Nepomohli mu ani na trestnom súde, kde vyfasoval desať rokov za napadnutie a pokiaľ bude mať kolega trvalé následky, čo bude mať, tak mu pripíšu ešte pätnásť.

Prajem ti príjemný pobyt, láska, zasmiala som sa v duchu. A na rozvodovom som vďaka jeho prezieravosti a podpisom predmanželskej zmluvy dostala trištvrte jeho majetku. Jeho chyba. Jeho problém. Napokon, zaslúžila som si za ten teror. Teraz si budem konečne užívať ja. Za svoj dovolenkový domov som si vybrala menej známe letovisko Kastelánska riviéra, hlavne preto, že som chcela mať trochu súkromia a pokoj od zvedavých pohľadov. Hotel ponúkal aj vstup na súkromnú pláž, keď trochu človek priplatil, čo mi mimoriadne vyhovovalo. Dvojizbový apartmán mal výhľad na more, v diaľke boli vidieť malé plachetnice. Vôbec mi nevadilo, že som sa separovala od ľudí. Tá nádhera okolo mňa stála za všetkých ľudí. Nemenila by som. Poslíček mi doniesol do izieb batožinu a kým sa porúčal, opýtal sa, či budem jesť v izbe alebo v hotelovej reštaurácii. Samozrejme, že som sa rozhodla jesť u seba. Po jeho odchode som si začala vybaľovať veci.

Nebolo toho veľa. Načo aj? Zbytočnosti som neoblubovala, stačil jeden kufor. Keby niečo pochybne, vždy sa to dá tu dokúpiť. Keď som došla po plavky, odkladanie skončilo. Razom som bola prezlečená a s osuškou v ruke som utekala na pláž.

Do večere bolo ešte ďaleko, a keby že ju aj prepásnem, nechajú mi ju v izbe. Moja súkromná časť pláže pozostávala asi zo tristo metrov piesku z lehátkom a slnečníkom. Paráda, pomyslela som si. Osušku som hodila na lehátko a rozbehla sa po jemnom piesku ako malé dieťa, ktoré prvý krát vidí morské vlny. Nádherné, modré, teplé more.... Dúfam, že odplavíš odo mňa všetko zlé a doplavíš mi nový lepší a krajší život, pomyslela som si. S pôžitkom som sa ponorila do tej morskej nádhery. Pripadala som si ako morská panna, ktorá sa vracala nazad tam, kde odjakživa patrila. Keď som si myslela, že už na prvý raz stačilo, vyšla som sa natiahnuť na osušku. Slnko ma hladkalo svojimi teplými lúčmi, zavrela som oči a nechala som sa unášať sladkým nič nerobením.

II.

Stano práve skončil jednu etapu svojho života.

Po bolestnej strate manželky mu trvalo dlhých päť rokov, kým ho kolegovia a kamaráti ukecali, že je treba prestať žiť v minulosti, ktorú už aj tak nik nezmení a začať sa pozeráť do budúcnosti. Nemôže predsa stále myslieť na Juditu a zabúdať pritom na seba a okolie. A bol tu ešte jeden človek, ktorý ho nevyhnutne potreboval – malá Juditka, jeho päťročná dcérka, ktorej jeho žena dala život a sama ho pri tom stratila.

A tak sa rozhodol, že si pôjde s ňou oddýchnuť do Chorvátska. Zmenu potrebujú obaja. Prenajal si jachtu a vydali sa na rozprávkovú plavbu. Cesta im ubiehala jedna radosť. Juditka, utáraný malý človečik s blond vláskami, ktoré jej siahali až po útlý pás a jemne sa vlnili, a veľkými modro- zelenými očkami, zvedavo poskakovala po palube a na všetko sa vypytovala.